

Білий вовк : трилогія. Кн. II

Ірена Светек

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Хороз Н.С.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ перший

Кочев'є, Рудницьке озеро

1973

Зупинилася перед м'ясною крамницею на Рошковій цесті посеред міського півострівця, який з обох боків оточувала Ринжа. Відгорнула пальцями кольорові пластикові стрічки, що звисали з поперечини одвірка, відділяючи зовнішній простір від внутрішнього приміщення. Була втомлена і задихана. От ще тільки м'ясо придбає — і можна рушати додому.

— Здрастуйте, товаришко Уршуло, — привітався шістдесятитрирічний Йоже Маес, м'ясник, у якого ще її мати купувала м'ясо, а Уршула часто в дитинстві приходила сюди з мамою. — Що сьогодні? Може, трохи лопаток для супу?

Опустила погляд на вітрину й окинула оком виставлені напоказ шматки м'яса. Не хотіла варити яловичого супу, адже знову довелося би простояти на ногах більш ніж годину, від чого в другій половині дня відчула б сильну втому та біль, який неодмінно оселявся в крижах і спричиняв дискомфорт.

— Я візьму відбивні. Чотири штуки, будь ласка.

Йоже Маес кивнув і потягнувся до м'яса у вітрині. Кинув на прилавок і великим ножом розрізав біля кістки, тоді нарізав чотири шматки і загорнув у папір. Раптом приміщення заповнив знайомий голос, який прослизнув крізь пластикові стрічки й торкнувся її вух. Уршула підійшла до кольорового пластика, що звисав з одвірка, відсунула рукою стрічки й визирнула на вулицю. За кілька метрів від входу стояв чоловік, який обіймав за талію усміщену молоду жінку. Він теж сміявся. Їхній сміх розносився повітрям, а вітер здіймав його в небо. Уршула дивилася на спину свого чоловіка, який віддалявся. Разом із жінкою він перетнув дорогу і зник на іншому боці вулиці. Уршула розвернулася й пішла до прилавка. Дістала гаманець із сумочки й подивилася на м'ясника, який поклав

загорнуте м'ясо в поліетиленовий пакет і підсунув до неї.

— Ось, товаришко, вісімсот динарів.

Вона витягла кілька купюр і простягнула продавцеві.

Вийшла на вулицю й притулилася до фасаду будинку. Заплющила очі та голосно вдихнула, відчуючи, як калатає серце. Потому оглянула дорогу і незграбно перебігла. Водій у жовтому «фічо» засигналив, перелякавши її. Швидко дихала, виглядаючи свого чоловіка. Люди снували центром Кочев'я, був сонячний квітневий день. Кілька молодих людей сиділи на низькому мурі й ласували морозивом з автомата. Раптом Уршула помітила його. Разом із жінкою він перетнув міст, продовжив шлях Люблянською цестою, і Уршула зрозуміла, куди парочка прямує.

Вілла Сайовича була єдиним у місті зразком архітектури сецесійного стилю, побудована в стилі історичних вілл дев'ятнадцятого століття, а її зодчий у процесі зведення надихався королівським мисливським будиночком у Швеції. Власниця вілли Злата Носань здавала кімнати на горищі. Уршула спостерігала за тим, як її чоловік та молода жінка піднімалися сходами до дверей, що вели до верхніх кімнат, і її горло стиснулося.

Вона сиділа в автівці на стоянці за банком і дивилася крізь лобове скло на людей, які прогулювалися містом. Тоді схилила голову і заплакала. Її великий живіт притиснуло кермо.

Зайшла до хати через кухонні двері, поставила пакет з їжею на стіл і подякувала дванадцятирічній Бояні Димитровській, привітній дівчинці, яка мешкала навпроти і частенько наглядала за дітьми. Дала Бояні трохи грошей і зачекала, доки та піде. Потім підійшла до низького креденсу й відсунула верхню шухляду. Дістала звідти пачку сигарет і витягла одну. Запалила, вдихнула дим і сіла за стіл. Курила і дивилася на двох хлопчаків, які гралися на підлозі. На стіні висів календар, на ньому було обведене сьоме травня — дата передбачуваних пологів. Чоловік сказав, що хоче дівчинку.

— Спорт. Завершився сороковий чемпіонат світу з хокею на льоду. Збірна Югославії посіла дев'яте місце, золота медаль дісталася Радянському Союзу, для якого це вже дванадцята перемога.

Уршула встала зі стільця, підійшла до радіо й вимкнула. Шестирічний син підвів голову і глянув на матір.

— Вставай, — сказала вона йому.

Хлопчик поставив дитячу вантажну машинку і підвівся. Жінка загасила недокурену цигарку, нахилилася й взяла за руку його трирічного брата.

— Куди ми йдемо, мамусю? — запитав менший син.

Уршула не відповіла. Перед будинком стояла біла «застава-750». Жінка відчинила дверцята й всадила шестирічного сина на заднє сидіння. Потім сіла за кермо, взяла трирічну дитину на руки й завела двигун. Авто рушило.

Хлопчик сидів позаду й дивився крізь відчинене вікно на будинки, що пропливали повз. Повернув голову, щоб визначити висоту двох кам'яних веж, біля яких вони проїжджали. Мама казала, що це церква Святого Єрнея, найбільша в місті. Йому подобалося, як вітер обдував йому обличчя крізь відчинене вікно, мама ще ніколи не брала їх із собою, і хлопчак був радий, що того дня вона передумала. Попереду загледів озеро і ліси, місто залишилося позаду. Мама зупинила автівку на гравійній стежці між полями й обернулася до нього. Посміхнулася і погладила по волоссю.

— Мамусю, куди ми їдемо? — запитав малюк, сидючи у неї на колінах.

Вона поцілувала його в лоб, сльози котилися по її щоках. Тоді натиснула на газ, «застава» рвонула до озера, і старший син раптом збагнув, що відбувається.

Вода зненацька ринула крізь відчинені вікна, автівка відбилася від каменя вниз і почала тонути. Шестирічного хлопчика винесло

крізь вікно течією води й закрутило в сильному вирі водяних бульбашок, тож він не міг дихати, не міг кричати, у грудях стиснуло, очі боліли, наче от-от вилізуть з очниць. Хлопчик загледів величезні вирви покинутої шахти, яку заповнили водою, аби створити озеро. Його тіло перевернулося, і він побачив, як автомобіль з рідними опускається на дно. Розпущене волосся матері неприродно піднялося догори, вона стискала руками молодшого братика, а той дивився на старшого широко розплющеними очима, розтуливши рота, наче благаючи про допомогу та намагаючись вирватися з маминих «обіймів». Але мати тримала його міцно. Через кілька секунд важкий метал потягнув їх на дно, і вода поглинула їхні обличчя.

Увесь мокрий, хлопчик насилу виліз на берег, тремтячи від холоду. Навколо стояла цілковита тиша, тільки з лісу чулося потріскування гілок. Було страшно. Легені боліли, у грудях стискало, а в голові бухкало. Він не знав, де перебуває і що йому робити. Глянув на озеро. Поверхня води — рівна, не було навіть бульбашок, наче нічого й не сталося. Сльози потекли по хлопчикових щоках. Він рушив до смерек. Довго йшов, сподіваючись зустріти когось, кого зможе попросити допомогти мамі та братикові, які опинилися на дні озера...

Мокрі штани прилипли до ніг і заважали йти. Не знав, скільки часу так блукав. Раптом моторошний звук відбився від дерев і долетів до його вух. Гарчання прорізало повітря. Серцевий м'яз хлопчика миттєво прискорив пульс, він відчув його удари на шиї. Повільно обернувся й підвів погляд. Перед ним була скеля, освітлена місячним сяйвом, а на ній стояв білий вовк і дивився на хлопчика хижими очима. Дитяче серце забилося так сильно, що, здавалося, ось-ось вискочить із грудей. Гарчання посилювалося, і в очах звіра хлопчина побачив готовність до нападу. Підсвідомо відступив на крок назад і відчув, як щось третється об його шкіру. Від

страху, здавалося, аж волосся стало дибки. Хлопчик опустив погляд.
Перед ним на траві гралося двоє вовченят.

• • •

Далі — у повній книжці «Білий вовк : трилогія. Кн. II».
nashaknyga.com.ua